

Opinnäytetyö (AMK)

Viestinnän koulutusohjelma

Animaatio

2015

Oona Paukkonen

LYHYTELOKUVANI FILOSOFIA

TURUN AMMATTIKORKEAKOULU
TURKU UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

OPINNÄYTETYÖ (AMK) | TIIVISTELMÄ

TURUN AMMATTIKORKEAKOULU

Viestinnän koulutusohjelma | Animaatio

2015 | 19

Ohjaajat: Eija Saarinen, Vesa Kankaanpää

Oona Paukkonen

LYHYTELOKUVANI FILOSOFIA

Opinnäytetyössäni käsittelen oman taiteellisen opinnäytetyöni, lyhytelokuvan 'My Head Is An Egg' filosofisia teemoja ja pohdin, olenko niiden kanssa vielä samaa mieltä näin elokuvani valmistumisen jälkeen.

ASIASANAT:

animaatio, filosofia

BACHELOR'S THESIS | ABSTRACT

TURKU UNIVERSITY OF APPLIED SCIENCES

Communication and Media Arts | Animation

2015 | 19

Instructors: Eija Saarinen, Vesa Kankaanpää

Oona Paukkonen

THE PHILOSOPHY OF MY SHORT FILM

In this thesis I will write about the philosophy in my short animation called 'My Head Is an Egg'.

KEYWORDS:

animation, philosophy

SISÄLTÖ

1.JOHDANTO	5
2.MIKSI?	6
3.ELOKUVANI SYMBOLIIKKA	9
4.KUKA OLEN?	12
5. KUOLEMA ELOKUVASSANI	16
6. LOPPUSANAT	18
LÄHTEET	19

KUVAT

KUVA 1. ANIMAATIONI KUKKO	10
KUVA 2. PÄÄHENKILÖ BAARISSA	12
KUVA 3. ELÄINTARHA	15

1. JOHDANTO

Ensimmäisessä luvussa kysyn itseltäni perusteellisesti: miksi olen juuri kirjoittamassa tätä kyseistä opinnäytetyötäni? Mikä on taiteen määritelmä? Pohdin erityisesti myös elokuvan ja taiteen merkitystä itselleni sekä mitä mielestäni elokuvilla ja taiteella täytyisi pyrkiä saavuttamaan.

Toisessa luvussa kerron tarkemmin elokuvastani 'My Head Is An Egg'. Kerron elokuvani sisällöllisistä peruselementeistä sekä hipaisen elokuvani symboliikan veden pintaa sukeltamatta sen alle tarkemmin.

Kolmannessa luvussa käsittelen elokuvan pääteemaa ja siihen liittyvää kysymystä: 'Kuka olen'. Pohdin identiteetin ilmentymistä ajassa ja paikassa sekä sen muutosta. Luvun alaotsikoissa syvennyn elokuvani miljööseen, tyhjyyteen, sekä todellisuuden ja unien suhteeseen, jotka ovat omassa elokuvassani tärkeässä roolissa.

Neljäs luku esittää keskittyä siihen, miten käsittelen elokuvassani kuolemaa ja miten päähenkilöni siihen suhtautuu. Vastapainona käsittelen alaotsikossa kuolemattomuuden käsitettä, joka on myös läsnä elokuvassani.

Viidennessä luvussa yritän referoida ajatuksiani edellä mainituista luvuista sekä arvioida oppimisprosessiani, jonka olen käynyt läpi opinnäytetyötäni kirjoittaessa.

2.MIKSI?

Kun aloitin tekemään ensimmäistä piirroselokuvaani, elokuvani ensimmäisenä lähtökohtana oli sen tekninen toteutustapa – halusin tehdä elokuvan, joka on hyvin animoitu. Lopputulokseksi syntyi elokuva, joka liikkui sulavasti, mutta oli hengetön Disney-imitaatio. Olin kuunnellut orjallisesti opettajien neuvoja ja kuvittelin kyseisten neuvojen yhdistyvän jonkinlaiseksi taikajuomaksi, jota litkimällä elokuvastani tulee juuri sellainen kuin sen pitääkin olla katsojan silmissä. Tästä niin sanotusta taikajuomasta humaltuneena aistini unohtivat minut ja keskittyivät ulkopuolisiin ärsykkeisiin. Naiivit korvani unohtivat kuunnella itseäni, hennon kehittymättömän animaattorin äänen esittämää kysymystä: mikä minulle on merkityksellistä?

Kirjoitusprosessini alkuvaiheessa otin tehtäväkseni lukea muiden, aikaisempien oppilaiden opinnäytetöitä. Yllätyksekseni suurin osa opinnäytetöistä keskittyi elokuvien tekemisen tekniseen luonteeseen ja vain harva sipaisi kynällään elokuvan sisällön suuntaan. En tiedä, miksi näin on, enkä suinkaan halua arvostella kanssaopiskelijoitani. Olihan alkuperäisenä aikomukseni itsekkin tutkia erästä esikuvaani, Don Herzfeldtia teknisten aspektien kautta. Vuosien varrella sisäinen ääneni on kuitenkin voimistunut ja tullut rohkeammaksi. Oikeastaan niinkin rohkeaksi, että se nykyään huutaa aiemmin esitetyn kysymyksen ja osaa, uskaltaa, haluaa esittää lisää kysymyksiä, kuten: mitä ja miten minä haluan itsestäni kertoa? Mihin haluan aikaani antaa? Millä taikajuomalla aion opinjanoni sammuttaa? Haluanko, tai ehkä jopa tärkeämpää, annanko itselleni oikeuden tehdä elokuvia, jotka ovat kuin kauniita postikortteja, mutta joiden taakse ei ole kuitenkaan kirjoitettu mitään?

Sisällysluottelossani on monia ”suuria” pohdintoja, kuten: kysymys ’Kuka olen?’ ja käsite ’kuolema’. Pohdin edellä mainittuja asioita omassa taiteellisessa opinnäytetyössäni, joka syntyi nopeasta mielenjohteesta kuin absurdi runo. Elokuvani yrittää vastata moneen elämää ja maailmaa koskevaan kysymykseen, mut-

ta oman näkökulmani mukaan päätty esittämään enemmänkin näitä kysymyksiä itse.

Itsetutkiskeluni lomassa halusin kyseenalaistaa myös sen, miksi olen kirjoittamassa opinnäytetyötäni lähestyen omaa elokuvaani ympäröivien kysymysten ja mahtipontisten teemojen kautta. Jos ajatellaan kaikki kuudella aistilla havaittavien elementtien olevan elokuvan ruumis, elokuvan sielu olkoon kaikki se, jota emme aisteillamme pysty havaitsemaan. Kiinnostukseni kohteena ei siis ole, miten elokuvani ruumiin biologia toimii vaan, mikä on elokuvan näkymättömän osan kuiskaus katsojalle. Olenko elokuvani kuiskauksen kanssa samaa mieltä? Mitä haluaisin saavuttaa elokuvien katsomisella? Mikä on mielestäni taiteen, tässä tapauksessa elokuvien, tavoite?

William Faulknerin mukaan jokaisen taiteilijan tavoite on pidättää liikettä, joka on yhtä kuin elämä, pinnallisoin keinoin. Tällä tavoin sata vuotta teoksen luomisen jälkeen, kun tuntematon henkilö katsoo teosta, hän havaitsee teoksen liikuvan uudelleen, sillä se on elossa ja elämästä. Mitkä ovat ne teemat, jotka pysyvät hengissä kautta aikojen?

Faulknerin ajatusta tukien saksalainen filosofi Martin Heidegger kirjoitti: "Taide paljastaa olemisen totuutta." Itse jaan Faulknerin ja Heideggerin kanssa samantyyppistä ideologiaa. Näkemykseni taiteeseen on suhteellisen funktionaalinen eli koen, että taiteella täytyy olla aina jonkinlainen funktio, tavoite. Onko tämä oikea näkökulma omaksua, siitä en ole varma. Myös kysymys, siitä mikä tavoitteen tulisi olla, on piinaava. Heideggerin "olemisen totuus" on mielestäni kiehtovan lähellä juuri sitä, minkä oman tavoitteeni haluaisin olla.

Tolstoi kirjoittaa teoksessaan 'What is art?', että taide toimii kommunikaatiovälineenä; teoksen kautta katsoja voi kokea jonkun toisen tunnetilan. Onko Tolstoin väitteen tavoite eli omien tunteidemme välittäminen se, mikä on kaikista tärkeintä luodessamme taidetta? Itse koen, ettei tämä ole välttämättömyys taiteen luomiselle. Uskon kylläkin, että uskaltamalla raottaa oman sisäisen maailmansa

verhoa, saa teokseensa aitoutta ja rohkeutta, jota muuten ei voi ehkä saavuttaa. Tolstoin argumentti taiteesta oman tunnetilan siirtämisestä toiseen on mielestäni myös hyvin mustavalkoinen. Olen havainnut, että ihmiset, ne, jotka valuttavat luovuuttaan mielestään ulos muiden nautittavaksi, usein omien todellisten tunteidensa sijaan, heijastavat teoksissaan tunteita, joita he itse haluaisivat tuntea tai mitä he uskovat muiden tuntevan. Liekö luova työskentely enemmänkin pakoa ”olemisen totuudelta” kuin sen etsimistä? Elämä voi joskus olla vaellus paahtavassa autiomaassa, jolloin taiteen merkitys voi olla se viimeinen viileä, vitaali, vesipisara, joka pitää ihmisen hengissä.

Mutta tarvitseeko taiteen aina olla 'jostakin'? Kukaan ihminen ei mielestäni kykene luomaan mitään 'ei mistään', koska ihmismieli ei voi käsittää täydellistä olemattomuutta. Vaikka teoksen tekijä ei osaisikaan itse selittää, mistä on kyse, silti hänen teoksensa kertoo aina 'jostakin'. Heideggerin mukaan läsnä olisi edes ”olemisen totuus”. Miten ja mitä kertoa edellä mainitusta, se on asia erikseen, eikä siihen liene objektiivista vastausta. Miten ja mitä itse elokuvassani kerron, sitä käsittelem opinnäytetyöni seuraavissa luvuissa.

3.ELOKUVANI SYMBOLIIKKA

Lyhytelokuvassani 'My Head Is An Egg' esiintyy paljon symboliikkaa. Parivaljakko, joka päällimmäiseksi katsojalle jää elokuvastani mieleen lienee muna ja kukko. Koen tarpeelliseksi selittää edellä mainittujen sisältämää monivivaihteista symbolismia, sillä se auttane lukijaa ymmärtämään sekä elokuvaani että tämän kyseisen kirjallisen opinnäytetyöni seuraavia lukuja.

Koen myös tarpeelliseksi hieman avata elokuvani juonta, jos opinnäytetyöni lukija ei ole nähnyt tekemääni lyhytelokuvaa. Elokuvani päähahmo on olento, jolla on päänsä tilalla muna. Hahmolla ei ole silmiä eikä suuta. Maailma, joka häntä ympäröi on musta ja tyhjä. Motiivi, joka liikuttaa hahmoa eteen päin, on selvittää kysymys siitä, kuka hän on ja mistä hän tulee. Sen sijaan, että hän tekisi asialle konkreettisesti jotain, päähenkilöni päättää vain kulkea kodistaan baariin turruttamaan ahdistustaan alkoholilla. Nukahtaessaan hän näkee painajaismaisia unia kukosta, jonka hän uskoo olevansa isänsä. Kukko ja päähenkilöni käyvät harvasanaista dialogia, joka herättää myös kysymyksen: kumpi tuli ensin muna vai kukko?

3.1. MUNA

Muna on kaikkialla maailmassa käsitetty syntymän symbolina. Niin sanottu 'alkumuna' on useiden kulttuurien muinaisissa luomistaruissa maailman alku ja synnyttäjä. Joissain kertomuksissa maailma syntyy, kun alkumuna pirstoutuu. Joissain kertomuksissa luojajumala kuoriutuu munasta. Kalevalassa sotka munii Ilmattereden polvelle. Ilmattereden liikauttaessa jalkaansa, munat särkyivät mereen ja niistä tuli maa, taivas, tähdet ja aurinko. Baltialaisessa mytologiassa esiintyvä alkumuna-myytti on Kalevalan kanssa lähes identtinen: alkumuna räjähtää ja sen keltuaisesta tulee maa, valkuaisesta vesi ja kuoresta taivas taivaankappaleineen.

Monien muiden uskontojen tavoin esimerkiksi hindulaisessa kosmologiassa muna on universumin lähde. Muna on symboli mahdollisuudelle ja syntymälle. Hindulaisuuden mukaan muna pitää sisällään myös miniatyyri auringon.

Omassa elokuvassani muna toimii juuri maailmankaikkeuden symbolina. Kun elokuvani päähenkikönlän pää rikkoutuu, universumi syntyy. Pään rikkoutuminen toimii myös symbolina itse päähenkilön syntymälle. Tietoisuus itsestä synnyttää tietoisemman kokemuksen myös ympäröivästä maailmasta.

3.2. KUKKO

Monissa kulttuureissa ja uskomuksissa kukkoa pidetään pyhänä eläimenä. Kukko on erityisesti esiintynyt pyhänä eläimenä aurinkoa palvovissa muinaisissa uskonnoissa. Kukko on toiminut näissä uskonnoissa eräänlaisena valon symbolina. Näin voinee ajatella edellä mainitun olevan myös länsimaisissa kulttuureissa; kukon kiekuminen herättää aamulla uuteen päivään. Kristinuskossa

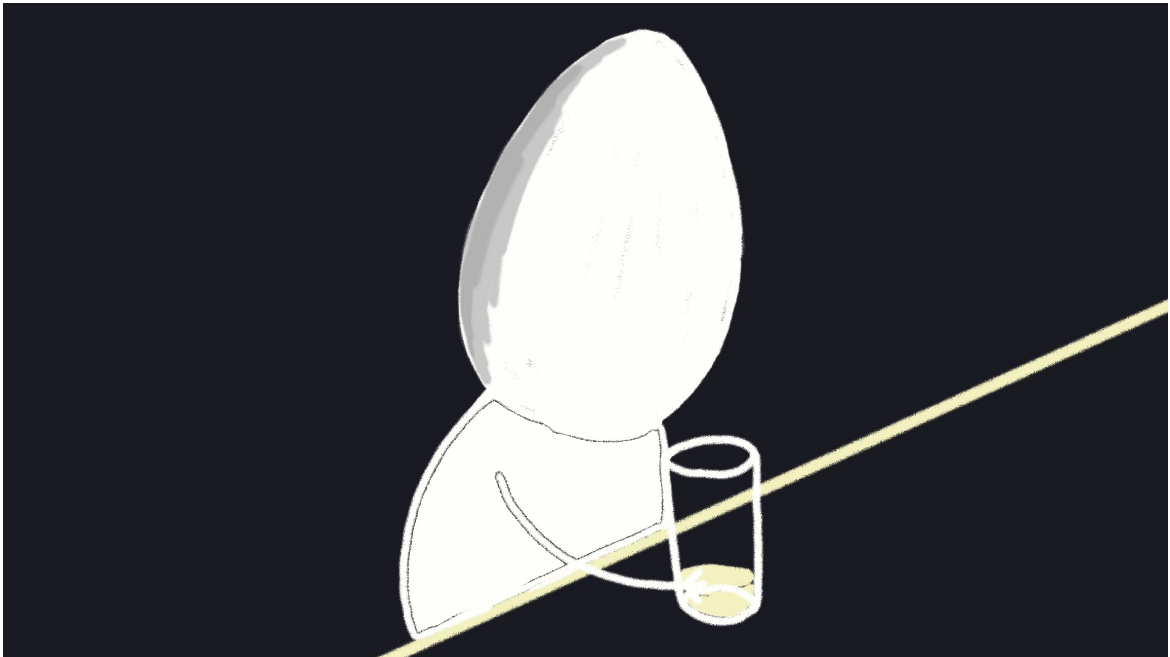
KUVA 1. ANIMAATIONI KUKKO

kukko esiintyy todella suuressa roolissa; apostoli Pietarin kieltäessä Jeesuksen kolmasti.

Keskiaikana uskottiin kukon tuovan huonoa onnea. Uskomuksien mukaan kukon laulu myös ilmottaisi tuomiopäivän saapumisen. Omassa elokuvassani kukko (Kuva 1.) toimii juurikin eräänlaisena tuomion lähettelijänä. Elokuvani lopussa kukko paljastuukin päähenkilöni päälle ajaneen auton kuskiksi. Toisaalta kukolla on myös jonkinlaisen jumalan rooli; hänellä on käsissään vastaus päähenkilön salaisuuteen. Ajaessaan päähenkilöni päälle autolla, kukko laukasee jotain, mikä saa päähenkilöni ymmärtämään oman itsensä ja hänen päänsä menee rikki.

4.KUKA OLEN?

Kierkegaard kirjoitti : ” Tavallisin kärsimyksen muoto on olla tietämätön siitä, kuka olet.” Elokuvani voisi kiteyttää juurikin tähän kyseiseen lauseeseen. Päähenkilöni, joka etsii identiteettiään päämäärättömästi haahuillen, kokee itsensä puutteelliseksi ja sen vuoksi turvautuu päihteisiin, tässä kyseisessä tapauksessa alkoholiin (Kuva 2.).

KUVA 2. PÄÄHENKILÖ BAARISSA

Todellisessa maailmassa päihteiden väärinkäyttö voi juurikin johtua tästä Kierkegaardin mainitsemasta tuskasta. Elokuvan ohjaajana voin myös tunnustaa, että päähenkilöni pohjautuu jonkinlaiseen omaan eksistentiaaliseen kriisiini. Koen kuitenkin, että kaikilla ihmisillä on jossakin vaiheessa elämänsä aikana, tai ehkä jopa kokoelämänsä ajan, eksistentiaalinen kriisi. Lienekö oikeassa, siitä en tiedä, mutta Kierkegaardin mukaan edellä mainittu kriisi olisi kuitenkin tavallisin.

Elokuvani päähenkilön pääasiallinen motiivi kaikelle toiminnalle on siis vastauksen löytäminen kysymykseen 'Kuka olen?'. Kun kerta toisensa jälkeen vastaus

jää saavuttamatta, alkoholi toimii hetkellisenä lievityksenä turhautumiseen. Vai toimiiko sittenkään? Elokuvassani alkoholi toimii juurikin hetkellisenä lievityksenä. Kun päähenkilö hoipertelee baarimatkaltaan kotiin ja käy nukkumaan, kummittelee kysymys identiteetistä silti hänen unissaan. Unet voi nähdä myös eräänlaisina painajaisina, sillä ne sekoittavat päähenkilön pään ja todellisuuden tajun sen sijaan, että antaisivat hänelle vastausta kysymykseensä.

Unet ovat ihmiskunnan historiassa tulkittu useasti enteiksi tai viesteiksi jumalilta. Lukuisissa kulttuureissa unia pidetään myös sielunvaelluksena. Nukkuessa uskotaan, että sielu kulkee henkimaailmaan, toiseen todellisuuteen. Unissa voidaan nähdä enteitä tulevasta tai löytää ratkaisuja ongelmiin. Kuten aiemmin kirjoitin symboliikasta elokuvassani, kukon hahmon voi tulkita jumalhahmoksi. Koska vastausta kysymykseen 'Kuka olen?' ei tuo päihteet, kääntyy päähenkilö jumalan puoleen. Päähenkilöni turvautuu etsimään itseään ulkopuolisista asioista, tuloksetta. Unet elokuvassani kuvastavatkin tätä ihmisten tapaa ensisijaisesti etsiä vastausta elämänsä tarkoitukselle muualta kuin itsestään.

Filosofi Arthur Schopenhauerin mukaan elämä on jatkuvaa sinkoilua tuskan ja kyllästymisen välillä. Elokuvani päähenkilön elämä on juurikin Schopenhauerin filosofian tapaista kamppailua. Tuska ja kyllästyminen kuitenkin lopussa purkautuvat, kun päähenkilö löytää itsensä jäädessään auton alle. Tähän kuoleman kohtaamiseen elokuvassani palaan myöhemmin luvussa viisi.

4.1. TYHJYYS ELOKUVASSANI

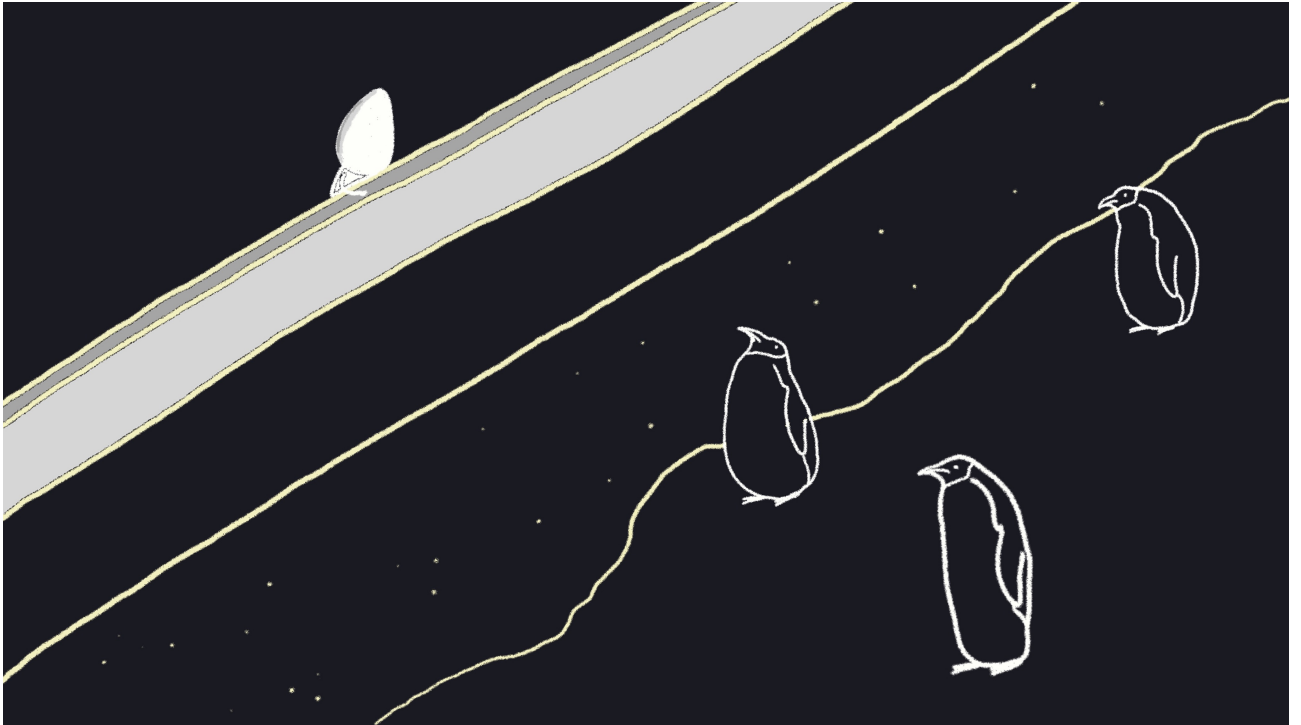
Kierkegaard kirjoitti: "Elämä ei ole ongelma, joka pitäisi ratkaista, vaan todellisuus joka on koettava." Todellisuus elokuvassani esiintyy hyvin minimalistisena, lähes olemattomana, mikä kuvastaakin juuri päähenkilöni sisäistä tyhjyyttä. Visuaalisena miljööinä toimii vain tumma tausta. Äänimaailma on äärimmäisen ra-

jattu. Kumiseva ambienssi on melkeinpä ainoa ääni, joka elokuvani maailmassa kuuluu.

Pyrkimys elämän alkuperän ja tarkoituksen ymmärtämiseen sisältää myös pyrkimyksen ymmärtää nykyhetkeä. Niiden ymmärtäminen on edellytys jokaisen hetken merkityksen ymmärtämiselle. Elokuvani päähenkilön elämä on tyhjyydessä leijumista, ja tunnelma on kuin aika olisi pysähtynyt - kuin yksittäistä hetkeä ei olisi. Päähenkilöni todellisuuden taju on hämärtynyt tietämättömyyden johdosta.

Tunnistettavia paikkoja elokuvassani ei ole monia. Tapahtumapaikkoja ovat lähibaaari, eläintarha (Kuva 3.) ja päähenkilön koti, jota ei kylläkään nähdä kovinkaan tarkasti, mikä korostaa päähenkilön juurettomuuden tunnetta. Yhtenä tapahtumapaikana toimii myös suojatie, jonka päähenkilö ylittää aina kävellessään baariin ja takaisin kotiinsa.

Ihmisen luonnollinen pyrkimys on tehdä elämästään niin miellyttävää kuin on mahdollista. Edellä mainittu saattaa rajoittaa yksilön kokemusmaailmaa haalimalla ympärilleen vain kokemuksia, jotka ovat tuttuja ja miellyttäviä. Kielteisillä kokemuksilla on kuitenkin ihmiselämälle suuri arvo ja ne ovat vitaaleja uusille oivalluksille. Kyseiset oivallukset vaikuttavat itsetuntemuksen kasvuun ja siihen, millaisia ihmisiä meistä tulee. Elokuvani päähenkilölle tällainen kokemus syntyy, kun hän jää auton alle ylittäessään suojatietä juosten. Jos koko elämänsä kävelee suojatiellä kolhuja peläten, ei voi saavuttaa tietämystä omista todellisista kyvyistään eikä siten tietämystä siitä, kuka todella on.

KUVA 3. ELÄINTARHA

Päähenkilöni äärettömässä olemattomuudessa harhailu lieneekin kuoleman pelkoa ja pelkoa kohdata todellinen itsensä kaikkine vikoineen ja kolhuineen.

5. KUOLEMA ELOKUVASSANI

Kuolema on koko ajan läsnä ihmiselämässä. Jokaisena hetkenä on olemassa mahdollisuus, että jostakin syystä elämämme kohtaa loppunsa. Voimme olla kävelemässä pitkin tuttua ja turvallista suojatietä, kun samassa auto ajaa ylitsemme – juuri kuten elokuvani loppukohtauksessa.

Roomalaisen runoilijan ja filosofin Lucretiuksen mukaan ihmiset ovat syntymästään lähtien kahden pelon, jumalien ja kuoleman pelon, alaisia (Lucretius, Maailmankaikkeudesta). Edellä mainitut pelot ovat elämän raskauden syyt. Elokuvani maailmassa elämän raskaus esiintyy juuri näissä edellä mainituissa muodoissa. Kukko on pelottava jumalhahmo, joka pitää käsissään päähenkilön kotaloa, kun taas muna on raskas taakka, joka kätkee kuorensa alle päähenkilön identiteetin salaisuuden.

Ihminen kiinnostuu elämän peruskysymyksistä saavuttaessaan tietoisuuden siitä, että elämän mahdollisuudet ovat ohimeneviä (Tapio Puolimatka, Kasvatus Kuolemaan). Jos haluan lokeroida elokuvani näkökulman kuolemaan, niin sen kuoleman kohtaaminen noudattaa hermeneuttista strategiaa. Hermeneuttinen strategia näkee kuoleman on todellisuutena, jonka tajuaminen on täysarvoisen elämän ehto. Elämä ilman tietoisuutta kuolemasta on pohjimmiltaan ”hahmoa” vailla tai sitten se väärin lähtökohtien varaan rakennettu. Hermeneuttinen strategia kehottaa meidät tutkimaan tapaamme ymmärtää ja hahmottaa olemassaoloamme. Strategian voi ikään kuin käsittää ehkä pikemminkin tapana juuri ymmärtää omaa elämää kuin tapana suhtautua kuolemaan. Onko kuolemantietoisuus kuitenkin hyvän elämän vitaali ehto, siitä en ole silti täysin varma.

Tietoisuus kuoleman asettamasta rajasta elämälle voi olla ihmisen tietoisuutta laajentava tekijä, koska raja opettaa ihmisen näkemään todellisuuden erilaisena kuin millaiseksi hän sen halujensa ja toiveidensa pohjalta on kuvitellut (Tapio Puolimatka, Kasvatus kuolemaan). Tämä raja on juuri se, jonka päähenkilöni

elokuvassa ylittää saavuttaakseen erilaisen todellisuuden. Elokuvani maailma muuttuu täysin munankuoren murtuessa. Visuaalinen maailma muuttuu värikääksi, äänimaailma muuttuu musiikiksi ja liikkeen rytmi muuttuu nopeammaksi.

Elämän traaginen kärsimys ja ihmisen voimattomuus kuoleman edessä avartavat ihmisen näkökulmaa – ihminen voi tunnistaa itsensä ja oman rajallisuutensa. Omasta mielestäni, tietoisuus kuolemasta on tärkeä edellytys itsetuntemukselle. Kuoleman väistämättömyyden kohtaaminen auttaa ihmistä suhteuttamaan ympäröivät ongelmat ja se vapauttaa ihmisen elämään kokosydämisesti, antautumaan elämälle vapaana. Ihmisen tietoisuus tiivistyy ja hän saavuttaa laadullisesti ja elämyksellisesti korkeamman tason juuri kuoleman aiheuttaman ahdistuksen voimasta. Ahdistus täytyy osata vain vapauttaa, kuten olen yrittänyt elokuvassani kertoa. Olen yrittänyt silti tuoda elokuvaani myös ajatusta kuolematomuudesta. Seuraavaksi käsitelenkin, miten elokuvani suhtautuu kysymykseen: millainen elämä olisi kuolematon elämä?

5.2. KUOLEMATOMUUS ELOKUVASSANI

Voiko kuoleman nähdä pelkästään ”täydellisenä loppuna” ? Olennainen osa kuolemanahdistuksesta on epävarmuus siitä, millainen kuoleman jälkeinen tila tulee olemaan. Elokuvani kautta olen yrittänyt käsitellä omaa kuoleman ahdistustani, ja hahmottaa samalla omia uskomuksiani kuolemasta ja olemassaolosta.

Jotkut katsojat voivat ajatella elokuvani loppukohtauksen, jossa päähenkilön kuori murtuu, kuolemana. Toiset taas näkevät sen symboloivan tietoisuuden vapautumista. En ollut itsekään varma kumman käsityksen halusin kohtaukselle syntyvän, joten jätin lopun hieman avoimeksi. Oma ajatukseni kohtauksen takana olikin juuri kysymys siitä, kuinka oma subjektiivisten kokemusten maailma liikkuu ympäröivien asioiden tahdissa. Jääkö meistä mitään kuoleman jälkeen, kun oma todellisuutemme hajoaa?

6. LOPPUSANAT

Lainatakseni toistamiseen Kierkegaardia: "Olennaista on löytää totuus, joka pätee minulle, löytää idea jonka puolesta voin elää ja kuolla." Omassa elokuvassani olen yrittänyt tuoda omaa totuuttani esille. Ideaa siitä, että tärkeintä elämässä olisi tietää, kuka itse olet. Näen hyvän itsetuntemuksen avaimena onneen. Onnellisuuden näen taas avaimena muiden ihmisten auttamiselle; jos ei voi auttaa itseään, voiko auttaa muita?

Elokuvani teko on ollut minulle tapa käsitellä kysymyksiä olemassaolosta, jumalasta sekä ympäröivästä todellisuudesta. Elokuvan teema seuraa äärimmäisesti eksistentiaalistista filosofiaa. Todellisuus on riippuvainen vain itsestään ja itse on päättävä, kuka tässä elämässä haluaa olla. Itse olen ollut taipuvainen ajattelemaan näin, myös elokuvaani tehdessä. Nykyään en ole tästä ajatuksesta kuitenkaan ehkä niinkää samaa mieltä, sillä näin äärimmäinen eksistentiaalinen ajattelutapa kuulostaa minusta myös hieman egoistiselta. Koen silti, että itse olen syntynyt onnellisten tähtien alle ja että minulla on siten mahdollisuus etsiä ja rakentaa itseäni juuri omien halujeni mukaisesti.

Taiteellista opinnäyteanimaatiotani tehdessä uskon kasvaneeni paljon, sillä jouduin syventymään omiin pelkoihini ja ajattelemaan paljon oman olemassaoloni tarkoitusta. Koen myös, että tämän kyseisen kirjallisen opinnäytetyön kirjoittaminen on syventänyt omaa ajatteluani elokuvan parissa työskentelyn kannalta. Erityisesti koen, että elokuvani sisällön pohdinta on selkeyttänyt itselleni myös omaa arvomaailmaani ja sitä, millaista taidetta haluan jatkossakin luoda. Haluan luoda taidetta, jolla on minulle itselleni merkitystä ja joka tuo maailmaan jotain omasta todellisuudestani muille. Pelkkä elossa oleminen ei ole tarpeeksi, sillä täytyy olla jokin merkitys. Oman elämäni tärkein kysymys ei siis olekaan sama kuin elokuvassani vaan se on: mikä tuo arvon elossa olemiselle?

LÄHTEET

Tolstoi, Leo. 1897. What is art?

Stein, Jean. 1956. The Paris Review: William Faulkner, The Art of Fiction No. 12

Kiiskinen, Terhi. Pihlström, Sami. Kuoleman filosofia (Filosofisia tutkimuksia Helsingin Yliopistosta 1). Helsingin yliopisto, filosofian laitos

Lucretius, Maailmankaikkeudesta